

İNSANLIK VE VEFA

Vefa

duygusu yüksek insanlığın bir gereğidir.

Hayatın

her yerinde geçerli olan “vefa” duygusunun en çok yaşandığı saha ise arkadaşlık birlikteliğidir.

Arkadaşlık

vefa isteyen bir iştir. Vefa ise sadakat, dürüstlük ve samimiyet gerektiren bir dostluk bağlılığıdır.

Menfaate

dayalı arkadaşlıklar incitici arkadaşlıklardır. Menfaat sona erince arkadaşlık da sona erer.İ

Yüksek

insanlığın en önemli özelliklerinden biri olan vefalı arkadaşlık zaafa uğradığı nisbette -yağın bozulmuşluğunu- içinde taşımaya ve zehir olmaya başlar.

Kızını

zengin bir aile çocuğuyla evlendirmiş bir baba düşünün... Her şey çok güzel... Bir gün damat bey kaza geçiriyor ve sandalyeye mahkûm oluyor. Doktorun raporu acı gerçeği haber veriyor; ömür boyu sandalye mahkûmiyeti...

Bu

haberi duyan kız babası kızına haber gönderir: “Geri gel, senin o evde işin kalmadı artık...” Yani güneşli havayı seven bir arkadaşlık hikâyesi... Güneş gitti, arkadaşlık bitti... Boşuna dememişler “insanın en yakın arkadaşı gölgesidir o bile güneşli havaları sever...”

Bu

olay maalesef yaşanmış binlerce acı hikâyeden biridir. Sandalyeye mahkûmiyetin değil, vefasızlığın kahrettiği bir tablo... Allah kimsenin başına vermesin...

Her

hikâye elbet de böyle değildir. Kaza geçiren ve sandalyeye mahkûm olan nişanlısı için verdiği sözden dönmeyip kendisini bir vefaya mahkûm eden insanlara ne demeli... Kaza geçirip hayat boyu sandalyeye mahkûm olan nişanlısı için, “Ben verdiğim söze bağlıyım. Nişanlımla evlenecek, yuva kuracağım” diyen insanlığın yüz akı ve onuru olan kişilerin ise yüzlerce örnekleri var. Bu vefa abidelerine selam olsun...

Yıllarca

görmediği bir tanıdığı ile sokak ortasında karşılaşan ve zoraki merhabalaşıp hiç bir iltifat, izzet ve ikramda bulunmayan ve belki de ismini bile sormayan birinin, o insanın bir makam ve mevki sahibi olduğunu duyduğunda, birden geri dönüp; “Buyurun yemek yiyelim, çay içelim” deyip arkasından da “telefon numaranızı alabilir miyim?” diyerek asıl maksadı olan “**belki işim düşer**” mantığı ile telefon numarası istemesi ise, ikiyüzlülüğün değil, belki iki bin yüzlülüğün veya yüzüzlülüğün her gün yaşanan binlerce örneklerinden biridir...

İstanbul’da

yaşayan ve “**Bu şehirde iki olabilmek**

için neler vermezdim ki ...” diyen bir kişinin arkadaş yalnızlığı, belki de arkadaş vefasızlığı daha güzel nasıl anlatılabilir ki? Yirmi milyonun içinde yaşanan

yalnızlık...

Şairin;

“**Bir dost bulamadım gün akşam oldu**” dediği

yalnızlık bu olsa gerek...

İnsanın

hamurunda sevgi, korku, menfaat, vefa, dostluk, düşmanlık hep bir arada yaratılmıştır. Bunlardan sevgi, dostluk ve vefayı ön planda tutan insanları tebrik etmek gerekir.

İnsanlık;

adam gibi bir arkadaşlık istiyor. Menfaatlerden uzak, insanî vefanın gereği olan arkadaşlığı istiyor... Menfaat üzerine kurulan arkadaşlığı istemiyor. Çünkü; menfaat üzerine kurulan arkadaşlıklar sahibini canavarlaştırıp, insanlığı perişan ediyor.

Arkadaşlık

ve dostluklardaki vefasızlığın diğer adı ise **“ihamet”** tir. Vefaya ihanet...

Hanımını veya beyini, hastalandığından

ve sandalyeye mahkûm olduğundan dolayı terk ediş, vefasızlıktan da öte bir ihanet değil midir?

Yıllar

önce, Merhum Prof. Dr. Kaya Bilgegil de, **“ihamet”**

olarak tanımladığı vefasızlığı sigarasıyla paylaşmak zorunda kalıyor ve şöyle

diyor: **“Ey sigaram; zehir de olsan**

insanların ihaneti kadar acı değilsin...” Bir edebiyatçı vefasızlığı elbette bu belagatlı sözlerle anlatabilirdi...

Her

şeye rağmen, güneşli havaların getirdiği suni arkadaşlık yoğunluğundan

uzaklaşıp bulutlu havaların samimi yalnızlığını yaşamak yüksek ruhlu insanların onuru olsa gerektir...

Güzel günler dileğiyle.